

De meeste goudzoekers hebben een baantje erbij om de huur te betalen

Voor vijftig dollar kan een goudzoeker een eigen stuk land claimen

› De volgende ochtend gaan ze op pad. En ik mag mee. Terwijl kangoeroes en emoes een goed heenkomen zoeken, scheurt Ted met zijn Toyota Landcruiser over zandweggetjes door de bush. De coördinaten van de claim heeft Pete op zijn GPS-ontvanger staan, dus die zijn niet moeilijk te vinden. Even later slaan we met een grote rubberen hamer de stokken in de grond. Het gebied is geclaimd. Direct halen Ted en Pete hun metaaldetectoren te voorschijn en nodigen mij uit mee te zoeken. Dit is de kans waarop ik heb gewacht. De kans om op ‘maagdelijk’ terrein goud te zoeken... nu zal ik toch wat vinden!

Aan het eind van de dag: niks.

Hoe ga je met die voortdurende teleurstelling om, wil ik van Pete en Ted weten.

„Je moet het je niet aantrekken”, zegt Pete die al tien jaar fulltime goudzoeker is. „Je moet positief blijven denken. Ik heb wel eens zes weken lang niks gevonden. Als je dat niet aankan, dan..”

„Dan moet je oprotten”, vult Ted hem aan. „Ga vissen ofzo. Of koop een kano.”

Maar eerlijk, wat is er nou leuk aan, de hele dag rondlopen met zo’n metaaldetector, zonder wat te vinden?

„De vliegen, de hitte, het zweet....ik vind het geweldig”, zegt Ted lachend. „Ik kan echt niks beters verzinnen dan een beetje in de rimboe rondzwerven. Geen zorgen, geen baas, geen gezeik aan je kop.”

„Ja, ja, dat is het standaardverhaal”, bromt Kevin Pusey, eigenaar van het Grand Hotel te Kookynie, net als Ora Banda zo’n outbackgehucht dat betere tijden heeft gekend. Pusey’s Grand Hotel wordt op de been gehouden door toeristen en goudzoekers. Pusey, die al meer dan dertig jaar in Kookynie (in-

wonertal: 7) woont, heeft die laatsten zien komen en gaan. „Goudzoeken is afzien. Het is zwaar werk. Je moet uren maken. En de verdiensten, nou ja, laat ik het zo zeggen: je ziet niet veel goudzoekers in een Mercedes-Benz rondrijden. Echt, als vijf procent van de verhalen over goudvondsten die je hoort waar zijn, zal het veel zijn. De meeste goudzoekers hebben een baantje erbij om de huur te betalen.”

Maar als het zo zwaar is, waarom blijven mensen dan toch hier mee door gaan? Pusey: „Er zijn mensen die echt van de *lifestyle* houden, maar een belangrijker aspect is toch de goudkoorts. Wat is goudkoorts? Al die goudzoekers die geen cent te makken

hebben, die dag in, dag uit, in het rode stofzand staan te ploegen, het vel van hun handen schaven, die hebben allemaal maar één gedachte in hun hoofd: er komt een dag dat ik *the big one* vind. Er komt een dag dat ik dit niet meer hoeft te doen. Maar ja, weet je, ik heb er genoeg gezien die wat goud hadden gevonden, binnen een jaar al hun geld hadden opgezopen en vervolgens weer opnieuw begonnen. Terug in de bush, op zoek naar goud. Dat is goudkoorts.”

Ik hang nog een paar dagen rond in het Grand Hotel te Kookynie. Een lokale aboriginal wil me in ruil voor een krat bier wel zijn speciale plaats aanwijzen, waar ik gegarandeerd goud zal vinden... Ik raak aan de praat met Rich – polyester broek, vettig petje – die na een paar biertjes begint op te scheppen over zijn kist vol goudklompen thuis. Maar ik ben de stoere verhalen een beetje beu. Het is me intussen wel duidelijk: ik ga niet rijk worden met goudzoeken. De enigen die consequent aan goudzoeken geld verdienen zijn mensen zoals Kevin Pusey, en John uit Ora Banda, die goudzoekers bier en onderdak verkopen. Of mensen zoals Mark Hyde die hun metaaldetectoren en cursussen aansmeren. Of mensen zoals Ted die hun goud verhandelen.

Het is tijd om naar huis te gaan.

Maar ja, die goudkoorts. De eerste weken na mijn trip naar West-Australië raak ik de metaaldetector met geen vinger meer aan. Maar vorige week, op een verloren zondagmiddag, ben ik in een paar uur naar het dichtstbijzijnde goudveld gereden. Je weet nooit. Misschien vind ik vandaag *the big one*.

‘Wee-wee, wee-wee’, doet de Minelab GPX4500.<

Goudprijs in dollars per troy ounce (= 31,1 gram)

